

Phần 13

Vào ngày Lễ liệt sĩ (Memorial Day), Cecilia dậy sớm, thậm chí trước khi Aaron thức giấc đòi cô cho bú. Không muốn đánh động Ian, cô nhẹ nhàng trượt ra khỏi giường và mặc áo choàng vào. Rồi cô đi chân không vào bếp pha một bình cà phê. Đồng hồ trên lò vi sóng chỉ gần năm giờ sáng. Vậy mà cô đã tỉnh ngủ hẳn. Cô ngó nhanh qua để chắc rằng Aaron đang ngủ ngon lành. Tận hưởng những khoảnh khắc yên tĩnh này, Cecilia rót ra một tách cà phê và ngồi vào chiếc ghế mình thích nhất trong phòng khách. Ngày liệt sĩ năm nay ít buồn hơn một chút, chủ yếu là nhờ có Aaron. Suốt sáu năm qua, cô rất sợ ngày này vì nó gợi cô nhớ đến mất mát to lớn nhất và nặng nề nhất trong đời cô - cái chết của con gái cô Allison. Sáu năm, vòng tay cô, con tim cô đau đớn quặn thắt trước đứa con mình chỉ được ôm vào lòng trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Con trai cô sẽ không bao giờ thay thế được Allison, nhưng cô yêu nó cũng nhiều không kém. Nỗi buồn này dường như không còn chất chùng và cứa vào da thịt cô nữa.

Ngày này cách đây một năm, khi Cecilia vẫn còn mang thai Aaron, và Ian lúc đó đang lên đèn trên biển, cô một mình lái xe ra nghĩa trang và đặt hoa lên mộ Allison. Cảm giác mất đi đứa con gái bé bỏng vẫn còn bám lấy cô và cả Ian, mặc dù anh không sẵn lòng nói về nó như cô được. Thi thoảng lúc nửa đêm, anh ôm lấy cô và họ cùng nhau nói về con gái. Cô không bao giờ nghi ngờ tình yêu thương anh dành cho Allison, đứa con anh chưa từng được bế trên tay.

“Cecilia?”. Ian nói, dáng hơi lão đảo. Anh đứng nơi ngưỡng cửa phòng khách, vẫn mặc trên người bộ quần áo ngủ dài tay. “Em làm gì mà sớm thế?”

“Em giật mình tỉnh giấc và thấy sáng nay thật dễ chịu nên thức dậy luôn”. Cô định lát nữa sẽ ra làm vài việc vặt nào đó trong vườn, sau khi đi nghĩa trang viếng mộ con gái. Cô bắt đầu yêu thích công việc vườn tược và hy vọng sẽ làm cho mấy bụi hồng nở hoa và mấy cây lâu năm sống vững vàng trở lại. Cô nôn nóng cho gia đình Harding thấy cô và Ian chăm sóc tốt nhà cửa và khu vườn của họ như thế nào.

“Chỉ mới khoảng năm giờ thôi mà”, Ian nói.

“Em biết. Sao anh không trở lại giường ngủ thêm đi?”. Cô đã có kế hoạch dành cho anh và không muốn anh bảo cô rằng mình mệt mỏi.

“Em ổn cả chứ?”, anh hỏi, giọng lo lắng.

“Dạ, em ổn mà”, cô bảo anh.

Anh có vẻ không tin cô.

“Ian”, cô nói, mỉm cười dịu dàng. “Em không thể hạnh phúc hơn. Em yêu anh và các con nhiều lắm, Aaron đang khỏe mạnh và chóng lớn. Chúng ta sống trong một ngôi nhà đáng yêu. Cuộc đời em chưa bao giờ tốt hơn như thế này cả”.

“Các con”, Ian lặp lại một cách cẩn trọng.

“Phải, các con”. Allison sẽ luôn ở mãi trong tim Cecilia, sẽ luôn là con gái của cô.

“VẬY CHÚNG TA SẼ ĐẾN NGHĨA TRANG HÔM NAY”, anh nói.

Cecilia đã mua một bó hoa nhỏ. Cô gật đầu. “Hàng năm em đều đến đó mà. Em không thể hình dung ra cảnh mình không đến viếng con vào ngày này”.

“Anh cũng vậy”, Ian buồn bã góp lời. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh ngồi xuống chiếc ghế đệm dài gần đó, hai vai chùng xuống.

Cecilia ngã người về trước và đặt tay lên lưng anh, ấn một nụ hôn lên vai anh. Anh im lặng trong một lúc lâu. Đủ lâu để cô nhận ra anh đang trầm ngâm nghĩ ngợi gì đó trong đầu. Một điều gì đó đè nặng tâm can anh.

“Ian?”, cô gọi. “Có chuyện gì vậy anh?”.

Anh không trả lời, thay vào đó, anh nhìn chằm chằm xuống sàn nhà.

“Ian?”.

“Anh sắp bị chuyển đi”.

Lời anh nói lơ lửng trong không khí. Ian bị thuyên chuyển ư?

Cổ họng Cecilia như nghẹn lại, cô cố xâu chuỗi và suy ngẫm về những điều anh vừa thông báo. Ian đã đóng trú tại một căn cứ gần sáu năm rồi, thừa hai năm so với thời hạn bốn năm thường dành cho một nhiệm vụ. Hai năm đó có thể là do anh chuyên từ tàu ngầm sang làm việc trên hàm không mẫu hàm...

Sau cái chết của Allison, hải quân giao cho anh một nhiệm vụ mới. Vì trước đó Ian nhận nhiệm vụ tận đầu cực địa trong lúc Cecilia sinh con, nên thậm chí không biết rằng con gái mình đã chào đời, chết đi và đã được chôn cất cho đến khi anh trở về. Anh đau đớn tưởng như đứt từng đoạn ruột, một nỗi đau như vết thương khó lành miệng trong một sớm một chiều.

“Chúng ta phải dời đi sao?”. Cecilia hỏi, vô thức thốt ra lời nhận xét cho tình thế trước mắt này. Cái ngày họ đến xem nhà, Ian nói rằng họ không thể ký hợp đồng thuê dài hạn được. Anh nói rằng có tin đồn là họ sẽ bị thuyên chuyển. Lúc đó Cecilia biết cũng có khả năng ấy, nhưng cô tự huyễn hoặc mình rằng nó thật sự sẽ không xảy ra đâu.

Ian nói với cô khi họ vừa mới cưới nhau là hải quân có thể yêu cầu họ di chuyển thường xuyên. Nhưng vịnh Cedar là quê hương, là mái ấm của họ. Đó là nơi họ gặp nhau, yêu nhau và cưới nhau, nó còn là nơi mà họ...

Không. Cổ họng cô đắng chát. Con gái họ được chôn cất tại đây. Chuyển chỗ ở có nghĩa họ sẽ bỏ lại Allison sau lưng mình.

“Anh cứ chần chừ, lần nữa mãi không dám nói với em”, anh lầm bầm. “Và anh sợ vợ của một trong số đồng nghiệp sẽ hé lộ thông tin này trước anh, mà

anh thì không muốn em nghe được chuyện này từ bất kỳ ai khác. Tàu hàng không mẫu hạm George Washington sẽ đóng tại căn cứ mới ở San Diego”.

“Chúng ta sẽ phải thu xếp, gói ghém đồ đạc và rời đi sao?”, cô hỏi, giọng nhỏ xíu.

Anh gật đầu. “Anh xin lỗi, Cecilia”. Anh nhún vai, tỏ vẻ bất lực. “Anh không thể cứu vãn hay quyết định được chuyện này”.

“Vậy còn Allison thì sao? Ai sẽ viếng mộ con? Ai sẽ bảo đảm nó được chăm sóc tốt nếu chúng ta không còn ở đây?”. Nỗi sợ hãi và khước từ lấp đầy tâm trí Cecilia nhưng cô nhanh chóng nén chặt chúng lại. Điều này cũng khiến Ian đau đầu, khó xử và những giọt nước mắt lăn dài trên má Cecilia cũng không sao thay đổi được sự thật.

“Anh không biết phải nói gì với em đây. Tất cả những gì anh có thể nói là hải quân sẽ gửi bọn anh đi làm nhiệm vụ ở căn cứ khác. Khi ký tên vào thỏa thuận đồng ý phục vụ quân đội, anh đã biết sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra thôi. Em cũng biết là thế mà”.

Đúng là Cecilia đã biết trước. Cách đây hai tuần, Cathy Lackey, bạn thân nhất của cô, đã kể với Cecilia rằng chồng cô ấy vừa nhận giấy chuyển công tác, điều đó có nghĩa cả gia đình nhỏ của họ sẽ theo hải quân đến tận Xcôt-len. Cecilia và Cathy đã khóc nức nở, nhưng họ hứa với nhau sẽ giữ liên lạc qua thư tay và thư điện tử. Cecilia quyết tâm giữ vững tình bạn quý giá đó.

“Vậy còn ngôi nhà thì sao?”. Cecilia hỏi tiếp. Họ vừa mới dọn vào không lâu, hộp chứa đồ vẫn còn ngổn ngang trong ga-ra. Cecilia yêu ngôi nhà này, cả Ian cũng vậy.

“Em đã nghĩ đến chuyện sẽ sở hữu nó vào một ngày nào đó”.

“Anh biết”. Giọng Ian nghe buồn không kém gì Cecilia. “Chúng ta chỉ làm hợp đồng thuê nhà theo từng tháng. Anh đã nói chuyện với cô Harding rồi. Cô ấy cũng thất vọng, nhưng cô ấy hiểu”.

Cecilia thật không biết phải nói gì hơn. Cô sẽ rời đi, rời khỏi những người bạn thân thiết, rời khỏi chôn yên nghỉ của đứa con gái đầu lòng, rời bỏ công việc cô yêu thích và cô bạn gái Allison dễ mến. Mọi thứ - cả cuộc đời cô - là đây, ở vịnh Cedar này.

“Em sẽ thích San Diego”, Ian nói đại.

“Em chắc rằng mình sẽ thích nó”, cô lẩm bẩm, không có vẻ gì là hăng hái.

Ian cất lời, giọng anh không chút cảm xúc. “Anh đã suy nghĩ rất nhiều, và anh biết em yêu nơi này biết bao”. Anh ngập ngừng. “Nếu muốn, em có thể ở lại”, anh đề nghị bằng sự lưỡng lự, do dự rõ ràng. “Anh có thể đi đi về về khoảng một thời gian. Anh sẽ ra biển trong sáu tháng - và, vợ yêu à, luôn có cách khác nếu em nghĩ mình không thể rời bỏ nơi chôn nhau cắt rốn và rời bỏ Allison”.

“Ôi Ian”. Đó thật sự là nỗi bất hạnh cho hôn nhân của họ. Cô cần phải sát cánh bên chồng mình, bất kể anh được bổ nhiệm đi đâu. Họ là một gia đình mà.

“Nó có phải là điều em muốn làm không?”, anh hỏi, hai mắt căng lên, buồn bã khi nhìn cô chăm chú.

“Em ghét khi phải rời bỏ vịnh Cedar”, cô nhẹ nhàng nói, xoa tay lên lưng anh. “Nhưng Ian à, anh không hiểu gì sao? Em chưa bao giờ có thể sống xa anh cả”. Cô kiềm chế tiếng cười bật ra run rẩy. “Chỉ ít thì không như những lần trước nữa”.

Anh kéo cô vào lòng mình và họ ôm chặt lấy nhau. Trong khoảnh khắc này, lời nói không cần phải được thốt ra. Anh muốn có cô và Aaron bên mình, tuy nhiên anh cũng sẵn lòng hy sinh, làm những điều mà anh cảm thấy nó khiến cô hạnh phúc.

“Anh yêu em nhiều biết bao nhiêu”, anh thì thầm. “Em không biết anh lo sợ đến mức nào khi thổ lộ công tác lần này với em đâu”.

Cecilia nhận ra điều đó không dễ dàng gì. Mỗi ngày trôi qua, trong cô luôn ngập tràn niềm vui về căn nhà mà mình may mắn tìm thuê được và làm việc chăm chỉ để biến nó trở nên thoải mái và ấm cúng hơn.

“Chúng ta có thể bắt đầu gói ghém đồ đạc vào chiều nay”, cô nói, mắt ngân ngấn nước.

“Chúng ta sẽ đi viếng Allison trước”.

Ừ, đúng rồi, khi đến đó, Cecilia sẽ nói lời tạm biệt đứa con gái nhỏ mãi nằm yên dưới lớp đất sâu lạnh lẽo, âm u.

Justine liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ngạc nhiên là đã gần mười hai giờ trưa. Cả buổi sáng loay hoay tiếp khách hàng và tham dự cuộc họp của các nhân viên, thời gian lướt qua Justine như những chuyến xe lao vun vút trên đường cao tốc.

Cô chộp lấy túi xách và bước vội ra khỏi bàn làm việc. Đáng lẽ cô nên rời đi mười phút trước. Cô sẽ đến gặp Seth và nhân viên bảo hiểm tại nhà hàng Hải Đăng, hay đúng hơn là nơi nhà hàng Hải Đăng từng ở đó. Giờ thì nơi này đã được dọn dẹp sạch sẽ, họ cần phải đưa ra quyết định của mình.

Khi hồi hả lao ra cửa, suýt chút nữa là Justine va vào người Warren Saget, anh ta cũng vừa bước vào ngân hàng.

“Justine”, anh ta gọi, vịn vai cô. “Anh suýt đánh bật em rồi đấy”.

“Warren”, cô nói, thở hổn hển. “Ôi trời, em xin lỗi. Em đang vội quá. Em phải đi gặp Seth và nhân viên bảo hiểm đây”.

“Ồ”. Mặt anh ta ỉu xiu, thất vọng thấy rõ. “Anh đã hy vọng mình có thể mời được em đi ăn trưa”.

“Em không thể”, cô bảo. “Em phải chạy đi ngay. Em trễ rồi”.

“Cuộc gặp gỡ có kéo dài không? Anh có thể đợi”.

Cô không muốn làm anh ta tổn thương, nhưng Seth đề nghị cô không gặp gỡ Warren nữa. Mẹ cô cũng nghiêm khắc phê bình cô vì lần gặp gỡ, ăn trưa cùng với Warren dạo trước. Olivia không biết bản chất thật sự trong mối quan hệ của cô với Warren, nhưng Seth, dĩ nhiên là hiểu rõ. Warren không thể làm được gì, họ chỉ là bạn giúp đỡ lẫn nhau, như mối quan hệ xã giao thông thường hay trong công việc làm ăn.

“Anh sẽ đến nhà hàng D.D trên đường Cove”, Warren bảo khi cô bắt đầu dậm bước. “Họ làm món bánh còng cua ngon tuyệt, nó là món tráng miệng yêu thích của em phải không?”.

“Anh cứ đi trước đi”, cô bảo, nôn nóng muốn đi nhanh. Cô nhận ra mình chưa dứt khoát với Warren.

“Hãy đến gặp anh nếu em có thể”, anh ta nói.

Justine gật đầu và bởi đã trễ, cô quyết định lái xe thay vì đi bộ. Cô hỏi hả băng qua bãi đậu xe. Gần đây Seth rất bận việc ở bến tàu nên họ không có cơ hội bàn bạc những kế hoạch về nhà hàng. Cô vẫn còn phân vân về chuyện xây lại nhà hàng Hải Đăng. Nó đòi hỏi quá nhiều thứ; nó lấy đi những khoảnh khắc quý giá của đời sống gia đình.

Dù đau xót và buồn bã trước những gì đã mất, Justine cũng yêu quý và trân trọng sự tự do mà cô có được vài tháng qua. Công việc buôn bán tàu thuyền của Seth đang rất tốt, và số tiền hoa hồng anh kiếm được mỗi lần bán thành công một chiếc thuyền còn nhiều hơn tiền lãi thu vào từ nhà hàng trong suốt một tháng. Trong thâm tâm, Justine thậm chí mong Seth sẽ nhận ra việc xây lại nhà hàng Hải Đăng khó khăn cho họ biết bao. Đồng thời, cô hiểu quyết tâm của anh khi tuyên bố rằng sẽ không phí phạm công sức của mình suốt năm năm qua. Ngoài ra, cô cũng nhận thức được một điều, nó bất chợt nảy ra trong đầu cô sau buổi đến thăm mẹ mình và lần nói chuyện với Seth dạo gần đây. Anh có vẻ lắng nghe nhưng cô không tin rằng anh thật sự thấu hiểu nghĩ sâu xa ẩn chứa bên trong lời cô nói.

Seth và Robert Beckman, nhân viên bảo hiểm, đã đợi sẵn ở khu đất trống. Justine đậu xe lại và hỏi hả băng qua đường đến chỗ họ. Phong cảnh của vịnh thật đẹp và quyến rũ lòng người, cũng là một lý do mà khoảnh đất này có giá như vậy.

Khi Justine đến gần Seth và Robert, họ đang say sưa bàn tán gì đó, họ chỉ tạm dừng lại để mỉm cười với cô. Rồi họ lại tiếp tục trò chuyện, Seth choàng cánh tay ngang eo cô và kéo cô lại gần mình hơn.

“Robert đang nói ông ấy vừa xem xét bản vẽ thiết kế của kiến trúc sư”, Seth bảo Justine. “Bằng việc xây dựng mới hoàn toàn, chúng ta có thể điều chỉnh những chỗ cần thiết và nâng cấp nên nhà cũ”.

Justine không thể giấu được vẻ kinh ngạc. Kế hoạch xây dựng ư? Không ai đề cập chuyện này với cô cả.

“Em có vài ý riêng”, cô chen vào.

“Nhờ trận hỏa hoạn”, Seth nói, phớt lờ lời nhận xét cô vừa thốt ra, “chúng ta có được cơ hội ngàn năm một thuở”. Anh cười nhả nhỏ. “Thật mỉa mai nhỉ?”.

Cô hiểu ý anh. Họ mua lại nhà hàng Bếp Thuyền Trưởng cũ từ Galley và sửa chữa, nâng cấp nó một cách toàn diện trước khi khai trương và đặt tên mới cho nó là Hải Đăng. Dù tung một đồng tiền vào nhà hàng này, họ vẫn không thể điều chỉnh nền nhà và gian bếp, phải giữ nó y nguyên như trước. Xây dựng lại mọi thứ từ một nền đất trống cho họ cơ hội thay đổi mọi thứ theo ý mình muốn.

“Vây còn ý tưởng của em thì sao?”, cô hỏi. “Ý tưởng về phòng trà mà có lần em đã nói với anh đó?”.

Seth cau mày và cứ thế nói tiếp. “Robert nói rằng trong quá trình xây dựng lại, chúng ta có thể thêm vào phòng dạ tiệc, và anh đã bàn bạc với kiến trúc sư cả rồi. Chúng ta có thể thực hiện những điều mình mơ ước. Em cũng có thể biến phòng dạ tiệc thành phòng trà, nếu em muốn thế”, anh nói, rõ ràng là đang nhượng bộ, vồ về cô.

Càng nói, anh càng trở nên phấn khởi.

“Nó chẳng hề giống nhà hàng chúng ta từng có”, cô nói, không muốn từ bỏ chính kiến của mình. “Nhưng em muốn có phòng trà để cánh phụ nữ tụ họp với nhau. Điều này không liên quan gì đến chuyện ta xây thêm một phòng dạ tiệc”, cô nói một cách từ tốn.

“Cho cánh phụ nữ ư?”. Seth lặp lại. “Sẽ không thu được nhiều kết quả đâu. Khi xây dựng lại, nó sẽ là nhà hàng Hải Đăng hoàn toàn mới. Em không hiểu sao?”, anh hỏi, cúi nhìn cô mỉm cười. “Chúng ta sẽ có phòng dạ tiệc như mình từng muốn”.

Rồi Seth không ngừng than thở chuyện nhà hàng không có một không gian đủ rộng để tổ chức những bữa dạ tiệc riêng tư. Anh dành một khoảng lớn để xây phòng tiệc. Nhưng nhà hàng thiếu tiện nghi cho tiệc cưới và khi họ tổ chức những sự kiện lớn như đấu giá từ thiện và đám cưới bà ngoại cô, Charlotte - họ buộc phải đóng cửa nhà hàng.

“Em có biết chúng ta cần một phòng tiệc nhiều như thế nào không”, chồng cô nhắc lại, khiến cô vô cùng bối rối.

Justine không trả lời. Bằng chuyện bàn bạc với Robert về việc xây dựng lại nhà hàng - và đây rõ ràng không phải là lần thảo luận đầu tiên - Seth cho thấy anh không hề quan tâm đến bất kỳ điều gì Justine đã nói với anh hai tháng rưỡi qua.

“Justine?”. Seth nhìn vợ chăm chú, khẽ nhăn mặt. Cô nhìn sang chỗ khác. “Thành thật mà nói em có thể nhận thấy mình không cần phải ở đây. Hình như hai người đã dàn xếp mọi chuyện xong xuôi hết rồi. Em được mời đi ăn trưa, vì vậy cáo lỗi hai người, em đi gặp bạn mình đây”.

Trước khi Seth kịp hỏi hay phản đối, cô bỏ đi. Nếu không quá giận dữ, Justine sẽ vỡ òa trong nước mắt, nhưng cô kìm lại, cố giữ bình tĩnh. Khi ra đến xe, cô nghe tiếng bước chân thình thịch chạy theo sau lưng mình. Cô quay lại thì thấy Seth.

“Có chuyện gì vậy?”, anh hỏi.

“Anh đâu có lắng nghe những gì em nói”, cô bảo, không giấu được nỗi buồn đang trào dâng trong lòng. “Em thật sự nghĩ ý tưởng của mình sẽ thành công, Seth ạ”.

“Anh sẽ không để công sức năm năm qua trôi tuột đi chỉ vì em muốn xây một phòng trà cho nhóm phụ nữ rồi hơi, buồn chán đến tụ tập than thở. Nếu ta xây dựng lại nhà hàng, nó phải là một cái gì đó đáng đáng đến anh chút xíu. Anh muốn biến Hải Đăng trở thành nơi mình luôn mong ước, là nơi ước mơ của mình thành hiện thực”.

“Vậy thì anh cứ tự nhiên mà làm”. Giọng cô vẫn còn bình tĩnh, cơn giận được nén lại.

“Em nghĩ phòng trà sẽ thực sự là sự nâng cấp, cải tiến ư?”.

“Phải. Anh không hiểu sao Seth? Trong mấy tháng qua, em hiểu rõ anh hơn quãng thời gian ta tìm hiểu và về chung sống dưới một mái nhà. Leif đang lớn dần. Nó tha thiết mong có cả bố mẹ bên cạnh mình nhiều hơn là một tiếng mỗi ngày”.

“Em đang thôi phòng mọi chuyện lên đây”.

“Thật vậy sao, Seth?”.

Anh lắc đầu, như thể không hiểu được những gì cô vừa nói. “Đây là một cơ hội vàng cho chúng ta. Không phải là lúc cân nhắc làm chuyện gì khác. Chúng ta có cơ hội làm lại từ đầu...”.

“Vậy thì làm đi”, cô cắt ngang, trừng mắt nhìn anh. “Cứ làm đi. Nếu anh muốn xây lại Hải Đăng nhiều đến vậy, thì hãy xây lại đi”. Cô gằn như nghẹn giọng khi xoay người lại và mở cửa xe.

Trông Seth hoàn toàn bối rối khi Justine ngồi vào trong xe, cắm chìa khóa vào ổ khởi động và lao đi. Nhìn vào gương chiếu hậu, cô thấy anh đứng bên đường, dõi mắt theo cô.

Tay cô run rẩy, cô cắn chặt môi. Cô buồn bã, giận dữ và muốn trút vào anh. Anh phản đối chuyện cô gặp gỡ Warren ư? Quên đi. Warren là bạn cô và ngay lúc này, anh ấy dường như là một người bạn tốt hơn cả chồng cô.

Cô bước vào tiền sảnh nhà hàng D.D nằm trên đường Cove và quét mắt nhìn khắp căn phòng. Warren đang ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, đối diện hướng cửa

ra vào. Khi thấy cô, mặt anh ta rạng rỡ hẳn lên. Anh ta đứng dậy, và hăm hở bước về phía cô.

“Justine”, anh ta gọi khi gặp cô ngay cửa. “Anh đã hy vọng là em sẽ tới”. Anh hôn nhẹ lên má cô và hướng dẫn cô đến bên bàn mình. Mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về họ.

Đó không phải là một quán ăn nhỏ, khuất tầm mắt như cái nơi họ gặp nhau lần trước. Chẳng bao lâu nữa mọi người trong thành phố sẽ bàn tán về chuyện của cô và Warren. Thì cứ như vậy đi, Justine mặc kệ.

Họ vừa đến nơi thì Warren lập tức kéo ghế mời cô ngồi, cử chỉ ồn ào gây chú ý. Kế đó anh ta ra hiệu cho người phục vụ mang thực đơn tới. Justine hơi sững sốt khi nhận ra Diana, người từng làm hầu bàn ở nhà hàng Hải Đăng. Họ thăm hỏi nhau vài câu xã giao khách sáo, và Justine hy vọng Diana sẽ không đề cập việc cô có mặt ở đây - cùng Warren - với bất kỳ người nào quen biết mẹ cô. Nghe thật điên rồ, nhưng cô lo lắng Olivia phát hiện ra chuyện này hơn cả Seth. Chồng cô đã biểu hiện quá rõ ràng rằng anh không còn quan tâm đến cảm xúc của cô, vì vậy cô không nhận thấy mình phải bận tâm đến cảm xúc của anh.

“Em có muốn uống một chút rượu không?”.

Warren hỏi khi cô nhìn lướt qua cuốn thực đơn.

“Theo như tâm trạng của em lúc này, anh có thể gọi ra cả chai rượu”.

Tràng cười của Warren khiến cô thấy nhẹ lòng. “Vậy thì anh sẽ gọi”.

Anh ta làm thật, và không bận tâm đến giá cả chút nào, chọn ngay chai sáu mươi đô. Dù không thèm ăn, Justine cũng gọi đĩa bánh cang cua và một đĩa xà lách trộn.

“Được rồi”, Warren nói, ngả người về phía trước. “Kể cho anh nghe, chuyện gì đã xảy ra nào”.

Cô đợi đến khi ly rượu của mình được rót đầy lên.

“Warren ơi, em buồn chán quá”.

“Anh cũng đoán được”, anh ta nói, ngay lập tức tỏ vẻ quan tâm.

“Là Seth đó. Anh ấy muốn xây lại nhà hàng. Em bàn bạc với anh ấy về một ý tưởng khác và anh ấy hoàn toàn lờ tịt ý kiến của em đi”.

Warren dường như hơi kinh ngạc đôi chút. “Em không muốn xây lại nhà hàng ư?”.

“Không phải Hải Đăng. Không hoàn toàn giống như nó trước đây nữa”. Nếu những gì mẹ cô nói là thật, rằng Warren đang tìm cách lấy lòng cô, hy vọng ký được hợp đồng xây dựng, thì anh ta nên ở bên chồng cô lúc này. “Lần đầu tiên

kể từ khi khai trương Hải Đăng”, cô giải thích, “Seth và em mới có thời gian bên nhau như một cặp vợ chồng bình thường. Leif thì ngày một lớn. Nhà hàng đã vắt cạn sức lực của bọn em, và giờ khi không còn nó nữa, em mới thấy mình không muốn quay trở lại cuộc sống đó”.

“Nhưng nhà hàng là kế sinh nhai của gia đình em mà”, Warren nói, thỉnh thoảng ủng hộ Seth. “Lẽ đương nhiên Seth không muốn từ bỏ nguồn thu nhập duy nhất của mình”.

Vậy thì, có lẽ Olivia nói đúng, Warren đích thực có chủ ý. “Nó đúng là sinh kế của gia đình em, nhưng Seth đã đến làm việc cho Larry Boone và kiếm được nhiều tiền hơn khi chúng em còn kinh doanh nhà hàng”.

“Anh hiểu”, Warren thận trọng nói. “Em đã nói cho Seth biết những điều mình chất chứa trong lòng chưa?”.

“Em đã nói rất rõ ràng với anh ấy”. Chẳng phải dường như Seth đã quên mất những giờ làm việc kéo dài bất tận và những vất vả triền miên để thanh toán các khoản chi phí để thu được chút lợi nhuận rồi sao?

Điều đáng buồn nhất là cách chồng cô gạt cô qua một bên. Tất cả những gì hiện ra trước mắt anh chỉ là cơ hội xây thêm một phòng dạ tiệc để thiết kế lại nhà hàng. Thậm chí anh sẵn sàng đặt họ vào tình cảnh phải gánh thêm nợ nần.

“Anh ước gì mọi chuyện khác đi”, Warren nói, ánh nhìn ảm áp, đầy cảm thông.

Mà có lẽ Olivia đã đoán sai về ý định của Warren rồi cũng nên. Sự cảm thông chia sẻ của anh ta dường như rất thật, thật tốt khi ở bên một người hiểu được nỗi thất vọng trong cô.

Chỉ khi bắt đầu làm tại bến tàu, Seth mới tỏ ra hài lòng sau chuỗi ngày dài chán chường, lúc nào cũng gay gắt vì vụ hỏa hoạn. Không chỉ vậy, công việc buôn bán của anh tiến triển rất tốt. Justine đã thực sự hy vọng rằng cuộc sống của họ cuối cùng cũng sẽ ổn định như bao gia đình khác. Rồi, gần như không được báo trước, cô sững sờ khi biết Seth vẫn để chuyện nhà hàng ám ảnh mình.

“Em phải làm gì đây?”, cô hỏi, nhấp một chút rượu.

“Nói chuyện với cậu ấy đi”, Warren khuyên.

“Em đã thử rồi, nhưng Seth không nghe em”. Mắt cô ngân ngấn nước, cô nhanh chóng chớp chớp mắt cho nó trôi đi.

“Vậy thì hãy làm gì đó khiến cậu ấy giật mình chú ý”. Warren cười ý nhị. “Em luôn có thể chuyển đến ở với anh. Điều đó sẽ khiến Seth lưu tâm và suy nghĩ lại”.

Cô sặc trong hớp rượu vừa uống. Vừa ho khùng khục vừa thổi phù phù, cô nói. “Anh đang đùa đó hả!”.

Warren mỉm cười và nắm lấy tay cô. “Anh ước gì mình chỉ đang đùa thôi. Anh không làm sao nói hết được đã nhớ em nhiều như thế nào, Justine ạ. Mọi chuyện đều thay đổi, đảo lộn kể từ khi em không còn ở bên anh. Chúng ta đã từng có nhau, em và anh. Anh nhận ra rằng mình thật ngốc khi để em ra đi”.

Warren nghiêm túc đến nỗi khiến cô khó chịu. Không biết trả lời anh ta thế nào, Justine quay đi chỗ khác.

“Anh có thể thấy rằng anh làm cho cả hai ta bối rối”, Warren bảo, buông tay cô ra. “Quên đi anh vừa nói đi”.

Cô mỉm cười, như thầm trấn an anh ta rằng cô không chấp nhát hay để bụng chuyện lúc nãy. May thay cô không cần phải nói gì cả, vì Diana đã mang xà lách đến cho cô. Diana khẽ cau mày nhìn Justine, rõ ràng là không tán thành. Justine giả vờ không thấy. Dù Warren nài nỉ thế nào, cô cũng chỉ uống một ly rượu. Trong suốt thời gian còn lại của bữa ăn, Warren tỏ ra ân cần, chu đáo và hài hước, cố gắng làm cô khuây khỏa nỗi buồn. Khi Warren trả tiền xong, cô cảm ơn anh ta và rời khỏi nhà hàng trước để đến đón con trai sớm hơn dự định. Cô đã thỏa thuận xong với người giữ trẻ vào sáng hôm đó, hy vọng sẽ bàn bạc với Seth về những ý tưởng của mình vào bữa trưa - nhưng điều đó, dĩ nhiên là đã không xảy ra. Leif mệt mỏi, cúi kính và ngủ thiếp đi trong xe trên đoạn đường về nhà. Khi về đến số 6 đường Rainier Drive, Justine thấy xe của Seth đậu sẵn ở đó. Thật ra thì cô rất vui vì anh có ở nhà, cô sẽ có cơ hội nói chuyện cùng anh.

Bé cậu con trai đang ngủ say ra khỏi xe, Justine ẵm thẳng bé vào nhà.

Justine còn chưa bước qua ngưỡng cửa thì Seth đã lù lù hiện ra trước mặt cô. “Chính xác thì em đã biến đi đâu hả?”. Seth tra hỏi.

Cô phớt lờ anh, như cách anh đã làm với cô vậy, và tiến thẳng đến phòng ngủ của thằng bé, con chó Penny lẩn quẩn theo sau. Cô đặt Leif lên giường và đắp chăn cho con. Rồi cô nhẹ nhàng bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Seth đứng im, chờ đợi. “Em đã nói với anh là sẽ đi gặp một người bạn và cùng ăn trưa”, cô kiên nhẫn giải thích. Mắt Seth nhíu lại, vẻ nghi ngờ. “Anh không mong người bạn đó là Warren Saget”.

“Nếu là anh ấy thì sao?”, cô nói, bỏ vào nhà bếp, phân loại thư từ để trên kệ bếp.

“Em đã hứa với anh là sẽ không gặp ông ta nữa mà”.

Cô quăng các hoá đơn vào thành một chồng và mấy tờ bướm quảng cáo vào chồng khác. “Warren là một người bạn, không hơn không kém”.

Seth giận dữ lao vào nhà bếp. Anh đột ngột dừng lại và hình như định nói điều gì đó, nhưng rồi lại thôi. Con giận dữ nhanh chóng biến mất, thay vào đó là

sự thất vọng và nỗi buồn dâng tràn trong ánh mắt, phủ đầy gương mặt anh. “Nói cách khác, em cảm thấy Warren Saget là một người bạn tốt hơn cả anh”.

Đó chính xác là điều mà Justine thầm nhủ lúc nãy. Cô nhún vai. “Warren lắng nghe em”. Cô ngước mắt lên, nhìn thẳng vào chồng. “Còn anh thì không”.

Thur giãn trên chiếc ghế nệm dài, đắm mình trong ánh mặt trời tháng Sáu - đó là cách hoàn hảo để tận hưởng một buổi chiều thứ bảy. Thềm nhà trở thành nơi yêu thích của Maryellen, và cô khoan khoái, say mê từng khoảnh khắc ngắn ngủi này.

Jon đang chụp ảnh trong rừng Olympic, một trong những địa điểm mà anh rất thích. Những bức ảnh chụp tại khu rừng đó cũng nằm trong số những bức ảnh nổi tiếng nhất của Jon. Nỗi sợ lớn nhất luôn đè nặng tâm tư Maryellen là công việc tại phòng chụp chân dung sẽ giết dần giết mòn tình yêu Jon dành cho nhiếp ảnh. Đây là ngày thứ Bảy đầu tiên anh ra ngoài chụp ảnh trong suốt nhiều tuần qua. Bố mẹ anh đã giúp anh thực hiện điều này, dù anh chưa bao giờ thừa nhận nó.

Dụng cụ đan len nằm trên đùi cô - tấm chăn em bé không hoàn thành nhanh như cô mong mỏi - Maryellen ngắm nhìn Katie cùng ông nội đuổi theo một con bướm, ông trông chừng con bé rất kỹ. Ellen đang ở trong bếp pha nước chanh tươi.

“Của con này”, bà nói, mang ra cho Maryellen một ly nước chanh đầy, có đá và một lát chanh mỏng, còn có cả một lá bạc hà tươi. Maryellen cảm kích trước những cử chỉ chăm sóc đơn giản mà cực kỳ đáng yêu từ mẹ chồng, điều đó khiến cô thật sự xúc động.

“Ồ, cảm ơn mẹ”, cô nói, lập tức đặt đồ đan qua một bên. Ellen mang ghế ra ngồi cạnh con dâu.

“Ta muốn nói cho con biết Katie đã mang niềm vui đến với Joe và ta như thế nào”, bà nói, mỉm cười nhìn cô cháu gái bé nhỏ và Joe đang say sưa đuổi theo con bướm. “Con bé giúp chúng ta tìm lại niềm vui sống khi tuổi đã xế chiều. Bố mẹ luôn nghe người ta nói rằng những đứa cháu thật đáng yêu nhưng bố mẹ chưa hề tưởng tượng nó lại tuyệt vời như thế này”.

Maryellen chia sẻ cảm xúc. “Katie kính yêu ông bà mình hết mực”.

“Bố mẹ yêu con bé”, Ellen nói một cách đơn giản. “Ngay lúc bố mẹ nhận được mấy tấm ảnh con gửi... Thật khó mà giải thích. Thế giới của bố mẹ thay đổi chỉ sau một đêm. Bố mẹ có một cô cháu gái, và giờ sắp có thêm một đứa

nữa. Mẹ không sao diễn tả hết được sự thay đổi lớn lao trong đời mà Katie đã tạo cho bố mẹ”.

Maryellen cũng không biết nói gì. Họ chưa bao giờ nói về bố của Katie. Thật sự thì họ có thể nói gì đây? Đến giờ này, cả Joseph và Ellen vẫn còn tôn trọng ý muốn của Jon và không liên lạc gì với con trai mình. Như Maryellen biết thì anh không nói một lời nào với ai trong hai người họ. Không một lời nào.

“Ôi Joe, nhìn kia!”. Ellen gọi to, chỉ vào Katie. “Con bé muốn chơi trốn tìm kia”.

Katie nấp sau một bụi hoa đỗ quyên và kín đáo liếc trộm xung quanh, chờ được ai đó tìm ra mình.

Hình như bất kỳ điều gì con gái cô nói và làm đều khiến ông bà nội nó thích thú. Họ hoàn toàn say mê con bé, nó phát triển tốt dưới tình yêu thương, sự quan tâm, chăm sóc của ông bà nội.

Chắc chắn Jon nhận thấy điều này. Maryellen không nghĩ anh có thể chịu đựng được những chuyển biến xấu từ con gái họ. Katie từ chỗ hay khóc lóc và khó chịu một lần nữa trở thành đứa bé ba tuổi ngoan ngoãn, dễ thương. Như thể con gái họ hấp thu tình trạng căng thẳng và tính khí thất thường của Maryellen trong lúc mang thai và phản chiếu lại bằng hành vi của nó. Tâm tính Katie đã trở lại bình thường không lâu sau khi bố mẹ Jon đến giúp đỡ.

Dù vậy Jon vẫn chưa một lần bình luận gì về nó cả.

“Joe, Joe”, Ellen gọi to, nhập cuộc với hai ông cháu.

“Katie đâu rồi nhỉ?”.

Joseph giả vờ không thể tìm thấy Katie ở đâu hết, điều đó càng khiến con bé thích chí cười rúc rích. Đứa con trong bụng chồi đạp Maryellen nên cô xoa xoa bụng mình. Sớm thôi. Cô cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa, dù bác sĩ DeGroot bảo rằng cô cần phải kiên nhẫn và làm mọi thứ có thể để ngăn các cơn co dạ con trong quá trình sinh em bé. Mỗi ngày trôi qua là cơ hội cho đứa bé chào đời càng nhiều thêm.

Nghỉ ngơi trên giường là yêu cầu bắt buộc đầu tiên, thì nó cũng là một điều Maryellen khó mà thực hiện được. Cô đã từng sảy thai một lần. Dù không ai nói thẳng với cô, nhưng cô cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng để có đứa con thứ hai. Jon không nhận ra những gì bố mẹ anh đang làm cho họ sao? Họ mang yên bình đến cho Maryellen, họ yêu thương Katie hết mực - họ để Jon rảnh rang làm những việc anh cần làm. Cô không biết làm sao anh có thể phớt lờ những điều rõ ràng, rành rành ngay trước mắt anh như thế.

Cô muốn nhיע móc anh vì cách anh đối xử với bố mẹ. Thế nhưng, cô không thể. Jon phải tự mình thật lòng tha thứ cho họ. Anh khăng khăng giữ lòng thù hận, và cô vẫn không hiểu sao anh có thể như vậy.

“Cháu gái Katie của ta đâu rồi?”. Joseph hỏi, một lần nữa giả vờ không thể tìm thấy con bé. Ông rất giỏi khi làm ra vẻ tìm kiếm khắp nơi. Katie thích chỉ nghĩ rằng nó vượt trội ông nội mình. Nó cười khúc khích, rình rích, và Joseph đóng kịch hết sức tài tình.

Cả Ellen và Maryellen cùng cười vang trước trò hề của hai ông cháu.

Khi đã chán, không muốn trốn nữa, Katie chạy vòng quanh bụi cây và lộ diện với mọi người. Tìm kiếm phần thưởng, con bé chạy ào đến bên ông nội, hai tay dang rộng ra. Joseph đón lấy Katie, bế thốc nó lên và xoay con bé vòng vòng.

Maryellen quá chú tâm vào Katie và ông bà nội của bé mà không nhận ra rằng xe Jon đã trở tới đường dẫn vào nhà. Anh đậu xe lại, trèo ra và đứng ngay mũi xe trước khi Maryellen giật mình nhìn sang. Hơi thở của cô như bị giữ chặt trong phổi khi Jon nhìn chăm chăm vào Katie và bố mình.

Joseph tiếp tục xoay tròn con bé cho đến lúc nhìn thấy Jon. Ông đột ngột dừng lại. Katie choàng hai cánh tay quanh cổ Joseph và hôn vào má ông đánh chụt. Rồi con bé nhìn thấy bố mình và ngay lập tức muốn tuột xuống.

“Bố! Bố!”, con bé hét vang.

Joseph đặt con bé xuống bãi cỏ, Katie hăm hở chạy ào về phía Jon.

Cúi thấp người, Jon dang rộng hai tay đón lấy cô con gái bé bỏng. Cười nói líu lo, Katie ngã vào lòng bố. Jon liếc nhìn Maryellen, nhưng khi nhìn thấy mẹ kế đang ngồi bên cạnh vợ, anh quay mặt đi.

“Ta nghĩ đã đến lúc rời khỏi đây rồi”, Ellen nói, không giấu được nỗi buồn trong ánh mắt. Bà đứng dậy, cầm lấy cái ly không và mang nó trở vào bếp.

Maryellen chăm chú quan sát Jon chậm chậm đứng thẳng người lên, tay vẫn bồng Katie. Joseph đối mặt với con trai mình, cả hai nhìn nhau trong im lặng.

“Katie là một đứa bé tươi vui, thú vị”. Joseph lên tiếng sau những giây phút căng thẳng kéo dài.

Jon không trả lời.

“Bố biết con không muốn bố mẹ ở đây”. Joseph xoa xoa hay bàn tay vào nhau, vẻ hồi hộp, bối rối.

“Ellen và bố đã làm hết sức mình để làm đúng và tôn trọng ý muốn của con, vì chúng ta biết rằng đó là cách duy nhất con thấy thoải mái với việc chúng ta ở gần gia đình con”.

Katie cựa quậy và Jon đặt con bé xuống đất. Không hiểu sao, con bé quay sang ông nội và đưa hai tay lên, đòi ông bế.

Như thể xin phép con trai, Joseph liếc nhìn Jon.

Maryellen cắn môi khi Jon khẽ gật đầu đồng ý.

Joseph bế Katie lên. “Ta biết con đặt tên con bé theo tên mẹ con. Bà ấy ắt hẳn rất tự hào. Và bố - bố cũng rất tự hào về con, Jon ạ, tự hào hơn những gì ta có thể nói”. Ông phải dừng lại vì nước mắt bắt đầu lăn dài xuống đôi má gầy gò, dài dài sương gió của ông.

Dường như Jon định nói gì đó rồi lại thôi.

“Bố hiểu tại sao con không thể tha thứ cho bố”, Joseph nói tiếp. “Bố thật sự rất hiểu... và bố phải thừa nhận mình không thể trách con được. Những điều bố đã làm thật hèn hạ, đáng khinh bỉ. Bố không bào chữa, biện hộ gì cho mình hết. Bố... bố đáng bị con ghét bỏ”.

Ellen bước ra hiên và đứng bất động khi thấy Joseph nói chuyện với con trai. Bà đưa tay lên che ngang miệng, như thể lo sợ mình gây ra tiếng động nào đó và nó sẽ phá tan khoảnh khắc mong manh này.

“Thế nhưng bố muốn cảm ơn con”, Joseph nói. Từng lời thốt ra khỏi miệng ông nghẹn ngào, xúc động, thật khó mà nghe được trọn vẹn. “Lần này được ở bên Maryellen và Katie là phúc lành mà bố chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được nhận”. Bố anh đặt Katie trở xuống bãi cỏ. Bối rối, con bé hết nhìn bố rồi nhìn ông. Jon đưa mắt hướng về phía Maryellen. Cô mỉm cười gượng gạo và nhặt đồ đan len lên, như thể các ngón tay cô đột nhiên không hợp tác nữa. Cứ như là tình cảnh bối rối trước mắt cô không hứng thú bằng mớ kim chỉ đan móc cô cầm trong tay.

“Cảm ơn con, con trai”, Joseph nói. “Vì đã cho ta và Ellen đến đây. Giờ bố giao gia đình con lại cho con”.

“Joe”.

Anh không gọi ông là bố, điều này bất ngờ hơn Maryellen tưởng.

Joseph dừng lại, đợi chờ.

“Maryellen và con cảm kích trước những gì mà hai người đã làm”. Giọng anh cọc lốc, thô lỗ, không giống anh chút nào. Anh bế Katie và tiến vào nhà.

Gần như không chịu đựng nổi, Ellen ào đến bên Joseph, hai ông bà ôm chầm lấy nhau, khóc ròng trước khi lái xe đi mất.

Jon không ra ngoài hiên ngồi bên vợ như anh vẫn thường làm. Thay vào đó, anh lập tức chui vào căn buồng tối chuyên để rửa ảnh của mình, anh dẫn Katie theo. Anh muốn yên tĩnh một mình. Maryellen hiểu rõ điều đó.

Đó là những lời đầu tiên Jon nói với bố mình sau hơn mười lăm năm. Tim cô mách bảo sự khởi đầu mới cho tất cả họ là đây.